



Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 22426/18 (2014)
21.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Јевтић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... број ..., коју заступа пуномоћник Радмила Стаменковић, адвокат из Београда-Сремчица, Обреновачка II прилаз 3а, поднетој против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, ради поништаја решења 02/1 број С-56028 од 13.10.2014. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 4976/2016 од 14.12.2018. године, у предмету остваривања права на стаж осигурања са увећаним трајањем као цивилном лицу на служби у Војсци, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, 02/1 број С-56028 од 13.10.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда 6 У. 16491/14 од 05.05.2016. године, одбијена је тужба тужиље А.А. из ... поднета против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд 02/1 број С-56028 од 13.10.2014. године, којим је одбијена жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Филијале за град Београд, број: 181.6-2-410/2011 од 30.01.2012. године. Наведеним решењем првостепеног органа одбијен је захтев тужиље за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем као цивилном лицу на служби у Војсци и војним јединицама и војним установама, за период од 01.10.1990. године и даље, јер нису испуњени законски услови за то.

Одлуком Уставног суда Уж. 4976/2016 од 14.12.2018. године у тачки 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба А.А. из ... и утврђено да је решењем

Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд 02/1 број С 56028 од 13.10.2014. године и пресудом Управног суда У. 16491/14 од 05.05.2016. године подносиоци уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. У тачки 2. диспозитива, поништена је пресуда Управног суда У. 16491/14 од 05.05.2016. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку по тужби подносиоцике уставне жалбе поднетој против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд 02/1 број С-56028 од 13.10.2014. године. У тачки 3. диспозитива, усвојена је уставна жалба А.А. из ... и утврђено да је у управном поступку који је вођен пред Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање-Филијала за град Београд у предмету Д број 575911 подносиоцике уставне жалбе повређено право на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. У тачки 4. диспозитива, утврђено је право подносиоцике уставне жалбе на накнаду нематеријалне штете у износу од 1.100 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава-раздео Министарства правде, у року од четири месеца од дана достављања ове одлуке Министарству.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је констатовао да је подносиоцика у поступку који је вођен 2004. године, по налогу првостепеног органа, доставила потврду Министарства одбране-Фонда за социјално осигурање војних осигураника инт. број 18779-2 од 06.12.2004. године о радном месту, времену проведеном у својству цивилног лица и о томе да се професионалним војним лицима време проведено на истим пословима утврђује у стаж осигурања са увећаним трајањем, са одређеним степеном увећања, при чему је наведена потврда издата на основу тада важећег члана 161. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Сл. гласник РС", бр. 30/10), који је прописивао поступак издавања уверења о чињеницама о којима орган води службену евиденицију и тако издатој потврди давао значај јавне исправе. Такође, Уставни суд је констатовао да је првостепени орган решење од 06.12.2004. године, којим је делимично усвојио захтев и подносиоцики признао тражено право у одређеном периоду, засновано на свим чињеницама садржаним у тој потврди, док је у решењу од 30.01.2012. године, којим је у поновном поступку у целини одбио наведени захтев, првостепени орган узео у обзир само чињенице о радном месту и времену проведеном у својству цивилног лица, изостављајући део у коме се потврђује да се професионалним војним лицима време проведено на истим пословима утврђује у стаж осигурања са увећаним трајањем. Уместо тога, првостепени орган је прибавио два акта Министарства одбране, Сектор за људске ресурсе број 8193 од 26.07.2005. године и број 2194-2 од 30.06.2010. године, из којих произлази да не постоје иста радна места на којима послове обављају цивилна лица и професионални војници, којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем и да цивилно лице у Војсци нема право на стаж осигурања са увећаним трајањем по прописима о пензијском и инвалидском осигурању војних осигураника. По оцени Уставног суда, погрешно су управни органи, као и Управни суд у образложењима својих одлука у потпуности прихватили садржину наведених аката и искључиво на њима засновали оцену да подносиоцики не припада тражено право, при

чему се не може сматрати да је правно утемељен приступ да се најпре испитује да ли постоје иста радна места цивилних лица и професионалних војника, а да се потом оцени да се стаж осигурања, по прописима о војном осигурању, може признати само професионалним војницима за време док обављају дужност. Наиме, по оцени Уставног суда, подносиатељка није била дужна да доказује истинитост садржаја потврде коју је поднела, већ је орган, који јој је наложио да достави такву потврду, био дужан да наведе разлоге због којих је сматрао да она не може служити као доказ о одређеним чињеницама. Ово посебно јер је Уставни суд у својој ранијој одлуци Уж-3602/2010 од 09.05.2013. године оценио да је уставноправно неприхватљиво образложење тамо оспорене пресуде Управног суда Увп. II 6/10 од 27.05.2010. године засновано на акту Министарства одбране-Сектор за људске ресурсе, на основу кога су, у конкретном случају, утврђене чињенице супротне онима садржаним у наведеној потврди. Како су у оспореној пресуди прихваћени наведени закључци управних органа, Уставни суд је нашао да оцена законитости одлучивања о захтеву подносиатељке уставне жалбе није заснована на меродавном материјалном праву и да је произвољан закључак Управног суда у оспореној пресуди да подносиатељка уставне жалбе не испуњава услове за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем. Имајући у виду наведено, Уставни суд је у тачки 1. изреке усвојио уставну жалбу, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07, 99/11 и 18/13 – одлука УС) и утврдио да је решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, 02/1 број С-56028 од 13.10.2014. године и пресудом Управног суда 6 У. 16491/14 од 05.05.2016. године подносиатељки уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава. Имајући у виду природу учињене повреде права у конкретном случају, Уставни суд је, на основу одредбе члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, оценио да се отклањање штетних последица подносиоцу уставне жалбе у овом уставносудском поступку може остварити једино поништавањем пресуде Управног суда 6 У. 16491/14 од 05.05.2016. године и одређивањем да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд 02/1 број С-56028 од 13.10.2014. године, те је одлучио као у тачки 2. изреке. С обзиром да пропуштање подносиатељке да користи правно средство за убрзање поступка не може представљати прихватљиво оправдање за његово дуго трајање, Уставни суд је оценио да је управном поступку који је вођен пред Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање-Филијала за град Београд у предмету Д број 57591, подносиатељки уставне жалбе повређено право на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава, те је и у том делу усвојио уставну жалбу, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду и одлучио као у тачки 3. изреке. Приликом одлучивања о висини накнаде нематеријалне штете коју је подносиатељка уставне жалбе претрпела због учињене повреде права, Уставни суд је ценио све околности од значаја за њено утврђење, при чему је имао у виду актуелну праксу Европског суда за људска права, па је одлучио као у тачки 4. изреке.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке

Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 4976/2016 од 14.12.2018. године, којом је поништена пресуда Управног суда 6 У. 16491/14 од 05.05.2016. године, Управни суд је дописом 6 У. 22426/18 (2014) од 11.02.2019. године, наложио туженом органу да у року од 8 дана достави све списе који се односе на предмет управног спора у смислу члана 30. Закона о управним споровима.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 19.12.2014. године, тужиља је преко пуномоћника оспорила законитост решења туженог органа и навела да тужени орган није поступио у свему по налогу суда из пресуде 23 У 4525/12 од 05.09.2014. године, те да је захтев тужиље делимично усвојен првостепеним решењем, јер је тужиљи признат стаж осигурања са увећаним трајањем од 02.01.2000. године, а на основу доказа које је тужиља приложила и законских прописа. У образложењу оспореног решења, указала је да се не наводи ни даљи ток поступка и вођење управног спора у коме је тужба уважена пресудом 6 У 21835/10 од 29.09.2011. године, већ као да је први пут по захтеву из 2004. године одлучено решењем од 30.01.2012. године. Навела је да законска одредба, према којој се свим професионалним војним лицима која немају стаж увећања 12/18, 12/16 или 12/15, стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем 12/14, указује на то да не постоји ни једно формацијско или радно место на којем професионално војно лице има једноструки стаж осигурања, па како је тужиља обављала исте послове као и колеге програмери, о чему је доставила доказ надлежног старешине, сматра да јој сагласно члану 267. став 4. Закона о Војсци Југославије наведено право припада, а које је признато и решењем надлежног органа за ПИО од 06.12.2004. године. Предложила је да суд мериторно реши ову управну ствар, тако што ће поништити првостепено и оспорено решење и обавезати тужени орган да тужиљи накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из разлога образложења оспореног решења и списка произлази, да је у извршењу пресуде Управног суда 10 У 6884/12 од 20.03.2014. године, придржавајући се примедби и правног схватања изнетих у наведеној пресуди Управног суда, у поновном поступку утврђено да је тужиља поднела захтев за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем као цивилно лице на служби у Војсци и војним установама, у смислу члана 59. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Уз захтев за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем са коефицијентом 12/14, као доказ на основу кога заснива свој захтев, поднела је потврду Фонда за социјално осигурање војних осигураника бр. 18779-2 од 06.12.2004. године, према којој је у радном односу на неодређено време у организацијској јединици Министарства одбране-Фонду за СОВО од 01.10.1990. године, на радном месту ВСС-пројектант и програмер. Надлежна служба туженог органа дописом од 24.05.2010. године, затражила је од Министарства одбране РС, Сектор за људске ресурсе, да се изјасни о околностима да ли се на радном месту пројектант и програмер, професионалном војнику службе информатике, признаје стаж осигурања са увећаним трајањем 12/14, а у циљу доношења решења по захтеву тужиље. Министарство одбране, Сектор за људске ресурсе, Управа за кадрове, дописом од 30.06.2010. године, одговорио је да је основ рачунања увећање стажа осигурања по коефицијенту 12/14 професионалним војницима, обављање дужности професионалног војника (члан 267. став 4. Закона о Војсци Југославије). Из оспореног решења произлази да је на основу акта Министарства одбране СЦГ, Сектора за људске ресурсе, број 8193 од 26.07.2005. године, организацијска јединица Министарства одбране, надлежна за организацију и систематизацију радних места у Министарству одбране и Војсци, својим актом инт. број 1576-2 од 20.07.2005. године, утврдила да у Министарству одбране и Војсци Србије и Црне Горе, не постоје радна и формацијска места на којима цивилна лица обављају послове у истом обиму и под истим условима као професионални војници на радним и формацијским местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем по коефицијенту 12/14. У смислу наведеног и одредби члана 59. Закона о пензијском и инвалидском осигурању те члана 63. Закона о изменама и допунама Закона о Војсци Југославије, тужени је нашао да је правилно одлучено да не постоје радна и формацијска места на којима цивилна лица обављају послове у истом обиму и под истим условима као професионални војници на радним и формацијским местима на којим се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем по коефицијенту 12/14. У

смислу наведених прописа, те одредбе чана 109. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 63. Закона о изменама и допунама Закона о Војсци Југославије, тужени је констатовао да нису испуњени услови да се тужиљи као цивилном лицу на служби у Војсци и војним јединицама и војним установама, утврди стаж осигурања са увећаним трајањем, са степеном увећања 12/14, у времену од 01.10.1990. године и даље. Сагласно наведеном, тужени је одбио жалбу тужиље, као неосновану, сходно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 141. став 1. Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, бр. 43/94 ... 37/02 и “Службени лист СЦГ”, бр. 7/05 и 44/05) било је прописано да цивилна лица у Војсци права по основу здравственог осигурања и пензијског и инвалидског осигурања остварују по пропису републике чланице на чијој се територији налази јединица, односно установа у којој ради.

Одредбом члана 267. наведеног Закона, која је била на снази до 02.01.2000. године, када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, број 74/99), у ставу 1. је било прописано: да се професионалним војницима рачуна сваких 12 месеци ефективно проведених на одређеним пословима као 16 месеци стажа осигурања, и то – у вршењу послова члана специјалне опитне посаде за испитивање наоружања у фази освајања производње и завршених опита и испитивања, ако на опитима и испитивањима проведу најмање половину укупног годишњег радног времена, у вршењу послова радиолошке, биолошке и хемијске заштите у лабораторијским и полигонским условима, у вршењу послова електронског извиђања и послова криптографије и у вршењу послова граничне службе и задатака овлашћених органа безбедности у Војсци и војне полиције. Ставом 2. било је прописано да се професионалним војницима рачуна као 15 месеци стажа осигурања сваких 12 месеци ефективно проведених у вршењу послова и задатака на радарским уређајима на којима су изложени радарским зрачењима, и то онима који врше оправку, сложеније подешавање и испитивање или раде као инструктори – наставници за оправку радарских уређају, ако на тим пословима проведу најмање три четвртине укупног годишњег радног времена. Ставом 3. било је прописано да се професионалним војницима рачуна сваких 12 месеци ефективно проведених на дужностима у трупи као 15 месеци стажа осигурања. У ставу 4. прописано је да се под дужностима у смислу члана 266. овог закона из ст. 1-3. овог члана, подразумевају дужности које утврди начелник Генералштаба.

Законом о изменама и допунама Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, број 74/99) додата су још три става наведеног члана закона, па је новим ставом 4. прописано да се осталим професионалним војницима рачуна сваких 12 месеци ефективно проведених на дужности као 14 месеци стажа осигурања, а новим ставом 7. прецизирано је да дужности у смислу члана 266. овог закона из ст. 1-3. овог члана утврђује начелник Генералштаба за запослене у Војсци, а савезни министар за одбрану у Савезном министарству за одбрану и војним јединицама и војним установама Савезног министарства за одбрану.

Чланом 74. Закона о основним правима из пензијског и инвалидског осигурања (“Службени лист СФРЈ”, бр. 23/82 ... 84/90 и “Службени лист СРЈ”, број 30/96), који се примењивао на дан када је започео период за који је тражено признавање предметног права, било је предвиђено да се у стаж осигурања са увећаним трајањем рачуна и време за које су осигураници били осигурани у пензијском и инвалидском осигурању у својству војног осигураника или грађанског лица на служби у Југословенској народној армији, осим времена које је грађанско лице на служби у Југословенској народној армији провело у трупи и то под условима и у обиму који су одређени прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање војних осигураника.

Чланом 99. Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања (“Службени лист СРЈ”, бр. 30/96 ... 5/03) било је прописано да се у стаж осигурања са увећаним трајањем осигуранику рачуна и време проведено у својству војног осигураника или цивилног лица из члана 11. тачка 2. овог закона, осим времена које је то цивилно лице провело у трупи, и то под условима и у обиму који су утврђени прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање војних осигураника.

Одредбама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 34/03, 64/04 и 84/04) било је прописано: да су осигураници запослени, између осталих, цивилна лица на служби у Војсци и војним јединицама и војним установама (члан 11. тачка 2); да се у стаж осигурања са увећаним трајањем осигуранику рачуна и време проведено у својству војног осигураника или цивилног лица (из члана 11. тачка 2) овог Закона; да се у стаж осигурања са увећаним трајањем осигуранику рачуна и време проведено у својству војног осигураника или цивилног лица из члана 11. тачка 2. овог закона, осим времена које је то цивилно лице провело у трупи, и то под условима и у обиму који су утврђени пензијско и инвалидско осигурање војних осигураника (члан 59.); да се осигуранику који је до дана ступања на снагу овог закона радио на радним местима, односно пословима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем на основу прописа који су били на снази до дана ступања на снагу овог закона, тај стаж рачуна за испуњавање услова, у складу са законом који је важио у периоду када је навршен (члан 241.).

Законом о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник Републике Србије” број 85/05), измењена је одредба члана 59. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник Републике Србије” број 34/03) и гласи: у стаж осигурања са увећаним трајањем осигуранику се рачуна и време проведено у својству војног осигураника, и то под условима и у обиму који су утврђени прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање војних осигураника.

Полазећи од цитираних одредаба наведених закона, Управни суд указује да је питање рачунања стажа осигурања са увећаним трајањем било уређено на исти начин свим законима из области пензијског и инвалидског осигурања који су били на снази у периоду од 01.10.1990. године, за који је тужиља тражила признавање права,

све до доношења Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник Републике Србије” број 85/05), који се примењује од 01.01.2006. године, тако што се у стаж осигурања са увећаним трајањем рачунало и време проведено у својству цивилног лица на служби у војсци, осим времена које је то цивилно лице провело у трупи, и то под условима и у обиму који су утврђени прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање војних осигураника.

Имајући у виду напред наведену одредбу члана 267. Закона о Војсци Југославије, Управни суд је оценио да је у поступку по захтеву за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем, најпре било потребно утврдити да ли су предметни послови и задаци које је обављала тужила актима начелника Генералштаба Војске Југославије, односно Савезног министра за одбрану о одређивању дужности у смислу члана 267. тог Закона – који су били на снази у периоду од 01.10.1990. године, били сматрани као дужност у трупи, а након тога, било је потребно утврдити да ли се професионалним војницима који су обављали исте послове и задатке као и тужила, стаж осигурања рачунао са увећаним трајањем. Управни органи испуњеност услова за признавање стажа осигурања са увећаним трајањем нису ценили на основу аката из напред наведеног периода, већ на основу акта Министарства одбране-Сектор за људске ресурсе од 26.07.2005. године, којим је утврђено да у Министарству одбране и Војсци Србије и Црне Горе не постоје радна места и формацијска места на којима цивилна лица обављају послове у истом обиму и под истим условима као професионални војници на радним и формацијским местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем по коефицијенту 12/14.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог, који је учинио повреде правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног органа по жалби упућује члан 235. став 1. истог закона, јер образложење тужбом оспореног решења не садржи јасне и разумљиве разлоге на којима се заснива одлука туженог органа, односно не садржи разлоге о чињеницама које су од утицаја за признавање права на стаж осигурања са увећаним трајањем, а односе се на то да ли се професионалним војницима који су обављали исте послове и задатке као и тужила стаж осигурања рачунао са увећаним трајањем, у ком случају би то право припадало и тужили, с обзиром да се Наредба начелника генералштаба Војске Југославије од 10.06.1994. године, односи на одређивање дужности на којима се професионалним војницима стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем. Такође, у поступку пред управним органима, приликом решавања ове управне ствари, нису правилно примењени одговарајући материјални прописи који су били на снази у периоду од 01.10.1990. године, према којима се у стаж осигурања са увећаним трајањем рачунало и време проведено у својству цивилног лица на служби у Војсци, осим времена које је то цивилно лице провело у трупи и то: под условима и у обиму који су утврђени прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање војних осигураника. Поред наведеног, тужени је учинио и повреде одредаба члана 69. став 2. Закона о управним споровима, јер није поступио по примедбама изнетим у пресуди овог суда 10 У 6884/12 од 20.03.2014. године

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 1. и 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

У поновљеном поступку тужени орган ће, донети ново законито решење, при чему ће приликом одлучивања имати у виду примедбе суда у погледу поступка, којима је везан у смислу члана 69. став 2. истог Закона, па ће у поступку проведеном без повреде правила поступка, донети закониту одлуку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.03.2019. године, 6 У. 22426/18 (2014)

Записничар
Кристина Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ